

Hétfő **A DÉL SPORTJA,**
 A PÉNZ BESZÉL
 Kedd **GYÓGY-ÍR**
 Szerda **LÉGYOTT**
 Csütörtök **BIZALMASAN**
 Péntek **DÉLMADÁR**

SZIESZTA

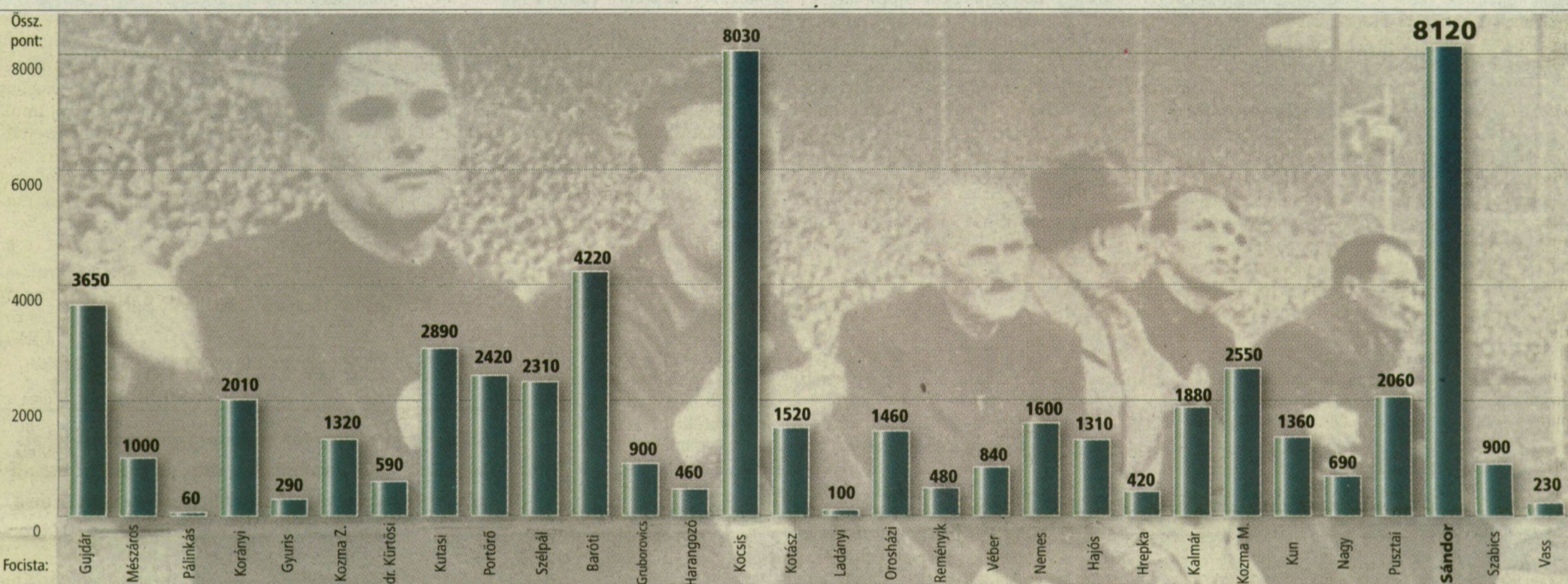
SZERKESZTI: ÚJSZÁSZI ILONA, WERNER KRISZTINA ■ 2007. NOVEMBER 17.

WWW.DELMAGYAR.HU

SZÁZAN VOKSOLTAK, VÁLASZTOTTÁK MEG MINDEN IDŐK LEGSIKERESEBB JÁTÉKOSÁT

Sándor Károly Szeged legjobb futballistája

Három héten keresztül tartott lapunk szervezésében az a szavazás, amelynek eredményeként megválasztottuk az elmúlt 108 év legjobb szegedi labdarúgóját. Száz, a sportban szaktekintélynek számító személyiséget kértünk föl, hogy küldje el a Top 10-es listáját. Harminc focista közül lehetett választani (lásd: grafikonunk). Így százan voksoltak a legnagyobb csillagra, százan választották meg a város minden idők legjobb futballistáját. E játékkal állítottunk emléket azoknak, akik széppé tették a szegedi futballt. Továbbá azoknak is, akik más csapatban, de szegediként értek el sikereket. A szavazás nem mindennapi izgalmakat hozott. Folyamatosan dolgoztuk fel az adatokat. Végül Sándor Károly lett a győztes. A mindenki által csak „Csikarnak” szólított zseniális labdarúgó lett Szeged leghíresebb, legjobb futballistája. Kilencven ponttal előzte meg Kocsis Lajost. A harmadik helyen Baróti Lajos végzett, a negyedikén Gujdár Sándor, az ötödikén Kutasi László, a hatodikon Kozma Mihály.

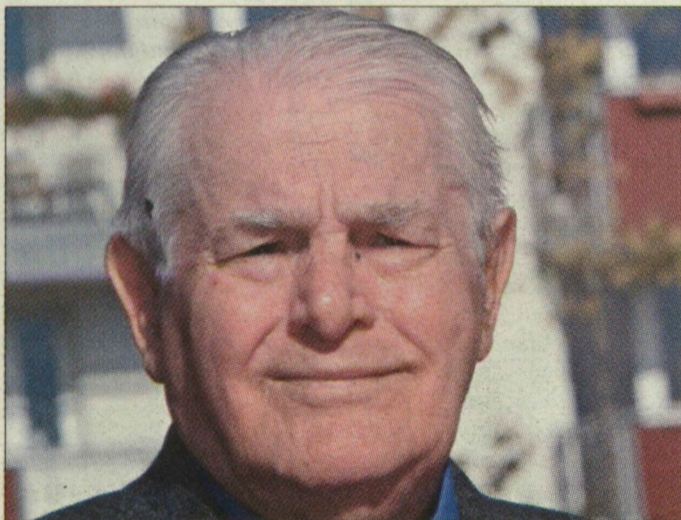
A SZAVAZATOK ALAPJÁN A LEGJOBB FOCISTÁNK: SÁNDOR KÁROLY

„Még tudom élvezni az életet”

Csak mesél, és sorolja az eredményeket szülővárosáról, a karrierjéről, az életéről. Lapunk labdarúgós szavazásának győztese: Sándor „Csikar” Károly. Alig több mint egy héttel a 79. születésnapja előtt rendkívül boldog volt, amikor megtudta, ő nyert. Sokat olvas, és még élvezte az életet.

– Három héttig szavazhattak összesen százan, vajon ki volt az elmúlt 108 év legjobb szegedi labdarúgója. A voksolást, óriási csatában, ön nyerte. Mit szól az elismeréshez?

– Nagyon-nagyon boldoggá tesz a hír, és rendkívül örülök neki. Szegeden rengeteg jó játékos volt, elég csak Kalmár, Tihanyi IL., Nagy Antal, Kakuszi, Gyuris nevét említenem, ezért megtisztelő a rangsor első helye. Sokat olvasok, és éppen egy Szegedről szóló

Sándor Károly zseni volt a maga korában FOTÓ: NEMZETI SPORT

kiadvány van a kezemben. Az örömhír és az újság megdobogtatta a szívemet, és a kettő együtt visszavitt hetven évvel ezelőtre. Amikor tízévesen a Petőfi Sándor sugárúton mezítláb rugdostam egy dobozt úgy, hogy minden kapualjat

focikapunak képzeltem. A körmöm természetesen állandóan beszakadt. Vagy amikor még nem tudtam, hogy a Ferencváros és az FTC egy és ugyanaz. Nagyon szeretem Szegedet, és boldog vagyok, hogy mélyről indulva alakítottam ki azt a karriert, ami megadatott. Boldog, gyönyörű esztendőik vannak mögöttem, és az sem számított, hogy szegények voltunk. A város kapcsán olyan sztorik is eszembe jutnak, amelynek máskor nem.

– A mai fiatalok közül sokan nem tudják, így árulja el, honnan kapta a Csikar becenevet?

– Kicsi voltam, mindössze 45 kilót nyomhattam, de erőszakos. Nem hagytam magam, és sportszerű körülmények kö-

zött szereztem vissza, azaz csikartam ki a labdát. Vesztes meccsekre sosem emlékszem, csak a győztesekre, amelyeken a tribünön bennünket tapsoltak.

– Elég furcsára sikerült pályafutásának befejezése. Miért döntött úgy, hogy egyik pillanatról a másikra abbahagyja?

– Nincs két egyforma ember belülről. Én így döntöttem. Az év labdarúgója voltam 1964-ben, amikor bejelentettem: befejezem. Nem hitték el, pedig össze is pakoltam. A karrierem sok gyönyörűséget szerzett számomra. Mint szélső például 182 gólt rúgtam, pedig nem is voltam önző, és abból a sávból, ahova beállítottak, nemigen mozdultam el. Viszont rengeteget gyakoroltam, és mire a 16-oson belülré értem, már csak a hátamat látták a védők, így nem mertek hozzám nyúlani.

– Egészségileg hogyan érzi magát?

– Szedem azt a gyógyszert, amit felírtak. Nagyon sokat olvasok, előttem van az Élet és Irodalom, a Magyar Nemzet, a Nemzeti Sport, a bulvárt viszont nem kedvelem, azt meghagyom a feleségemnek. Azon boldogok közé tartozom, akik kártyáztak, cigiztek, lóversenyeztek, kaszinóztak, fociztak az életük során, így sok sztorit el tudok mesélni, és még mindig tudom élvezni az életet.

MÁDI JÓZSEF

Kocsis ezüstérmes

Korának egyik zsenije volt. Csodás dolgokat művelt a pályán. A közönség imádta, sokan csak miatta jártak meccsre. Lapunk szavazásán a második helyen Kocsis Lajos végzett. Sajnos már nincs közöttünk, idén lenne 60 éves.

Az ezüstérem lapunk szavazásán a zseniális képességekkel megáldott Kocsis Lajosnak jutott. Nagyon gyors volt, ördögösen cselezett, sokak szerint még nagyobb sikereket érhetett volna el, ha nem Magyarországon játszik. Harmincháromszor húzhatta fel a magyar válogatott mezét, összesen nyolc gólt szerzett.

Bozsik József fedezte fel, és hívta a Honvéd csapatába. Imádta a közönség, ugyanúgy tapsoltak neki Újpesten, mint Győrben. Szerették, éppen a zsenialitása miatt. Csak egy történet arról, hogy Kocsis milyen képességekkel rendelkezett: 1969. december 10-én a Honvéd kupavisszavágót játszott Rómában a Lazio ellen. Esett az eső a mérkőzésen, csúszós, sáros pályán játszottak a csapatok. „Csikó” az oldalvonal mellett cselezgetett, amikor két olasz védő rontott rá, Kocsis egy visszahúzó csellel csapta be a taljánokat, akik a lendülettől kicsúsztak a pályáról. Ezután a mezét kihúzta a nadrágjából, és megtörölte az arcát, és csak utána adta tovább a labdát. Az olaszok megtapsolták a jelenetet. Egy biztos: Kocsis Lajos nem véletlenül kapott ennyi szavazatot, mindig szegedi maradt. Sajnos fiatalon, 53 évesen elhunyt, idén lett volna 60 éves.

SÜLI RÓBERT

Kocsistól rettegtek a védők

FOTÓ: NEMZETI SPORT

Névjegy

Született: 1928. november 26-án Móravárosban (Szeged).

Klubjai: Móravárosi Kinizsi (1940–1947), MTK, Textiles, Budapesti Bátya, Budapesti Vörös Lobogó (1947–1964).

Eredményei: Háromszoros magyar bajnok (1951, 1953, 1957–58), Magyar Népköztársasági Kupa-győztes (1952), Közép-Európa-kupagyőztes (1962), Kupagyőztesek Európa-kupája döntőse (1963–64), 379 bajnoki meccset játszott, 182 gólt lőtt. Válogatottság: 75 meccs, 27 gól, világbajnoki 5. (1962), világbajnoki 10. (1958), nem nevezett kerettag az 1954-es vb-n 2. magyar válogatottban. Európa-válogatott (1964).